

KIRÁLY LÁSZLÓ
Amikor tudom

*amikor összefutunk amikor találkozunk
 amikor véletlenül amikor muszáj
 s tudva tudjuk csak az isten akarhatja így
 és a szem összevillan szűkül befele néz
 körülkémlél a szó s feszül
 mint a kibiztosított fegyverek
 valami húszévelőttire emlékezve
 nagy havazásra a félmosolyok mögött
 lobogó sörényre sapkarózsára
 hóroppantó gumiabroncsokra
 amikor költőket gyűjtenek be éppen
 kék hajnalokon
 és a költészet születésére magára
 őshomályban
 amikor tudod hogy tudom
 és tudjuk hogy tudom hogy tudod
 amikor véletlenül
 amikor muszáj
 mert szórja az isten a véletleneket
 micsoda helyzet a rezes napsütésben –
 – s már sejtem miféle könyvekben lapozol
 milyen föliánsokat forgatsz
 hogy ismered múltam jelenem jövőm
 azt hiszed
 az almaillatú őszben
 szűnhetetlen barátságtalan csengetések közt
 míg odakint lassan elfárad a nap
 míg mosolyunk lila füst egy zárt szobában
 és halló halló halló
 ismétli egy baljós ismeretlen*

Marcus Tulliusból – I.

„Őseink
 gyakran viseltek háborút
 mert kereskedőinkkel
 gabonaszállító hajósainkkal
 kissé sérelmesebben bántak –
 Ti azt
 hogy római polgárok
 akkora tömegét
 egyetlen híradásra
 egyazon időben
 lemészárolták –
 milyen lélekkel tűrhetitek el?!
 Mivel követeinkkel
 kissé becsmérlődés szóltak
 atyáitok úgy döntöttek
 hogy Corinthusnak
 Görögország csillogó ékének
 nyoma se maradjon –
 Ti eltűritek hogy sértetlen
 éljen az a király

ki a római nép
 consulságot viselt követét
 béklyók korbács-csapások
 s égő kínok közt gyötörve
 mészároltatta le?! –
 Nem tűrték hogy római polgár
 szabadságán csorba essék –
 Ti
 a kiontott vért
 sem veszitek észre?!
 Sértés éri a követjogot
 Kínhalállal pusztul követünk
 Vigyázzatok!
 Nehogy bekövetkezzék
 hogy miként az Ő leggyönyörűbb tettük
 hogy tirátok ily dicsőséges
 birodalmat hagytak
 számotokra legrútabb az legyen
 hogy nem megőrizni
 tartani sem tudjátok!”

Marcus Tulliusból – II.

„...mikor tehát hirtelen
 beleszóppentek vagyunkba
 tomboltak a gyönyörűségtől
 mint az imént szűkölködő
 hirtelen meggazdagodott
 vígjáték-figurák
 Am ahogy a költő mondja:
 Ebül szerzett ebül vész
 Hihetetlen s csodával határos
 miként bírtak annyi mindent
 nemhogy hónap – napok alatt
 pusztába fecsélgni
 Nagy készletek voltak borból
 roppant kitűnő ezüstnemű
 drága ruhák
 izléses de pompás bútorok

mi csak a nem dőzsölő
 ámde gazdag embernek lehet
 Néhány nap – és csak a hült helyük
 Miféle Charybdis ily falánk?!
 És az csak egyetlen szörnyeteg
 Semmit sem zártak el
 semmit sem pecsételtek le
 Óceán sem lett volna képes
 ily gyorsan elnyelni ennyi mindent
 Borospincéket kaptak ajándékba
 leghitványabb személyek
 Volt mit színészek hordtak szét
 volt mit a táncoslányok
 Házunk ellepték a kockajátékosok
 S azóta folyik a dáridó
 Mégpedig több helyen is...”

*A száműzött**(Levél a Kedveshez – 1966)*

Itt élek fõnn az aranyhegyek közt
 rozsdavörösen égnek napjaim
 Apró emberek a Halálcsengõ-úton
 köszönnek melegen jószerencsét
 Ablakom buja kertre nyílik
 mint Rád az álmom
 el is szállhatnék bármikor
 Minden éjjel indul nyugat felé
 egy lefejezett napraforgó-tábla
 Am ezt a látomást rejtsd magadba
 édes vigyázz a gondolatokra
 Napi négy órát bányászokkal töltök
 egy kaszárnya hangulatú kocsmaházban
 hol harag nélkül metszik át
 borotvával egymás táncos izmait
 Körülüljük az asztalt mint az apostolok
 mintha Kassák Lajos volna az apánk
 Bagi úr féldeci moslék rumért
 ríkatja lelkünk s emlékeztet
 Rozzant hegedűje a mi bánatunk
 Nem szólunk semmirõl csak a nõkrõl
 S csak a Te neved szent hallgatás-keretben
 Elomló szókék zöldszemû vörösek
 pördülõ barnák vágyak vásznain –
 Hogy! ne õlne az ember?
 Vissza kell térni értük valahová
 de nem ránk szabattott az az út
 Elménk zárórája elõtt hirtelen
 a zenekarhoz szökken egy Fenyegető
 kezeslábas és sötét szemüveg
 Zokogva ordít: „Ritornerooooó...”
 Olyan ez mint a sehol a soha
 Bagi úr magas tekintetében
 régmúlt tiszti kaszinók gõgje
 Ma már ezekért beretválják
 imitt-amott magukat a nõk
 ide jutottunk
 Élek érted aranyat rejtõ erdõk tövén
 Este van s itt mindig harangoznak
 Szigorú nehéz verseket bányászok
 de káromlásaim vaspalánkja mögött
 virágzik kitartó rád gondolásom
 Álmomban gyermekek közt ragyogsz
 Még egy költõi pohár s hazatérek
 Fagyosan mered rám mint a nincstovább
 mint belügyi tiszt a szótlán kályha
 S az ablakon túl most indul nyugatra
 én Édesem
 disszidál a napraforgótábla